

SYNTAMOR ZASAHUJE

ing. IVAN KMIŇEK

Zazvonil zvonek.

"Koho to sem čerti nesou," hartusil pan Klásek a odložil nejnovější Rubikův hlavolam, Kulovou kostku, s níž trávil to červené odpoledne již třetí tupou hodinku. Ustrkl kafe, studené jako údy umrlcovy, a šel otevřít. Za dveřmi stál obézní chlapík, vybavený malinkýma, chytrýma očima, šedým knírkem a seriózním kufříkem. Že by pojišťovák?, uhadoval domácí pán mrzutě. Ach, přece jen nechodí neštěstí po horách.

"Račte být pan Václav Klásek?" zeptal se příchozí středně vemlouvavým hlasem.

"Ano. Ale jestli jdete kvůli pojistce, předem vám říkám, že ..."

"Ne, ne. Kdepak ..." ohražoval se ten muž. "Jsem doktor Samčík. Z Plzákova psychologického ústavu. Přišel jsem s určitou nabídkou ... ale snad abychom se na to posadili, ne?"

Aniž počkal na názor dekretovaného majitele bytu, vsupěl do před síně.

"Dovolíte?" odlehl si sako a jal se svým čiperným zrakem decentně, ale systematicky zkoumat okolí.

"Hm," řekl a špičkou boty lehounce ťukl do pootevřeného kufru, z něhož cynicky páchlo špinavé prádlo. Z útrobu toho zavazadla se vykulila zrohovatělá ponožka.

"Aha," pokračoval se zájmem a přešel prstem po rámu věšákové stěny. Jako mimochodem si prohlédl flíček sametové šedi, jež na ukazováku ulpěl a oťel jej do kapsníku. "Mohu se opláchnout? Venku je nesnesitelně. Horko k zalknutí."

"Jistě," pravil pan Klásek nevrle. Drzost toho člověka ho zaujala natolik, že ho prozatím nebyl schopen vyhodit. "Tyhle dveře, prosím. Ale pozor, v umyvadle asi bude nádoby od večere."

"Opravdu?" zarazil se doktor Samčík. Ta poznámka ho podle všeho zcela fascinovala. Proto si ani nevšiml, že o koupelnové dveře je opřen rozklížený smeták a utrpěl lehký zásah jeho padající násadou. "Zajímavé," prohlásil, zatímco pan Klásek pocítil potměšilý uspokojení. Skrze zruční vody se ozval návštěvníkův hlas: "Směl bych požádat o ručník?"

"Tam žádný nevisí?" zajímal se pan Klásek.

"Nevypadá to. Ostatně, nevádí. Použiju úterku."

Doktor Samčík vyšel z koupelny zcela okouzlen.

"Nerad předbínám událostem," řekl, "ale myslím, že jste náš člověk. Jak dlouho už žijete sám?"

"V listopadu to bude deset let."

"Vida," podivil se příchozí a cosi si čmáral do bloku, který hbitě vylovil z náprsní kapsy.

"Dokud se nedozvím, o co běží, jakékoliv zápisky si vyprošuji," zavrčel pan Klásek nedůtklivě.

"Samozřejmě," hlaholil jeho společník. "Omluvte moje profesionální zaujetí. Jsem nesnesitelný. Ale sám vidíte, že je to jen pro vaše dobro..."

Vstoupili do pokoje. Rozestlaná válenda vydechovala v odpoledním dusnu těžkou melancholii nepraných lůžkovin. Na stolkou, který k ní přiléhá, se kupily stohy křížovkářských a modelářských časopisů, pár nedojedených housek, hrníčky s logrovými výkaly, náradí a špejle a pomerančové slupky a všechny ty předměty plavně přetékaly přes okraj a zdobily rmutný okr vypeľichaného bukláku na podlaže.

"Promiňte," řekl domácí pán a přehodil přes lůžko propálenou deku s jeleny. Pak nabídl příchozímu místo na osamělé židli, která svou zachovalostí silně rušila jednotu interiéru.

"Především bych vás chtěl požádat, abyste mě poctil svou plnou důvěrou," prohlásil návštěvník a dodal: "I když chápu, že to pro vás bude zpočátku těžké."

Okamžik počkal, aby jeho slova nabyla pravé váhy a pak řekl:

"Naleju vám čistého vína: Potřebujete ženskou."

"Cože?" naježil se pan Klásek.

"Prosím vás, neztěžujte mně to," vzdychl doktor Samčík a upřel na svého hostitele didaktický pohled, v němž byla dávkována i kapka trpělivosti. "Vezměte na vědomí, že jsem profesionální psycholog. Patnáct let jsem si odkroutil v manželské poradně, chápete? Mám odhad. Ten zatuchlý mikrosvět, do kterého jste se uzavřel ... jak bych to jen řekl ... nemá šťávu, víte?"

Je smutný. Mrtvý. Vy nejste rozený starý mládenec. Nesluší vám to."

Doktor Samčík štitivě prohrábl hromádku hádankářských tiskovin a po očku sledoval účinek svých neomalovaných výroků. Pan Klásek byl zmaten opravdu důkladně. Sprostota jeho hosta vylučovala jakékoliv rozumné reakce.

"Co si vlastně myslíte o ženách?" zkoumal návštěvník.

"Nemyslí na ně. Jsou to ... jsou to..."

"Mrchy, že?" pomáhal psycholog. "Ano, jsou to mrchy. Ale sladké! A dokud nepřestanou být sladké, nezapomenete na ně!" Poslední slova skoro zajechel a hostitel si ulekaně poposedl.

"Ostatně, co je tohle?" zpytoval návštěvník a rozmáchlým pohybem ukázal na kupku lechtivých žurnálů v rozeschlém knihovně. "A tohle?" S námahou se ohnul a dvěma prsty vytáhl zpod váleudy kus dámského prádélka, z jehož zaprášeného záhybu utekl drobný pavouček. "Jste muž, abyste věděl," naléhal doktor Samčík. Uchopil nedokončenou maketu letadélka, která ležela na stole a pomalu jí otáčel. "Jste muž a nikam před tím neutečete."

Pan Klásek se proti své vůli cítil polichocen. Kdy mu naposledy někdo řekl něco podobného? Je to krásné, slyšet tyhle silné věty. Musel se skoro nutit, aby se alespoň trochu bránil sugesci svého hosta.

"Dobře, jsem muž," řekl. "Ale kdo jste vy? Dohazovač? Pasák?"

"Něco daleko horšího," odbyl ho psycholog. "Jsem žák akademika Plzáka. A přišel jsem vám pomoci zbavit se samoty."

Pan Klásek si oťel pot z čela.

"Vím o vás více, než si myslíte," pokračoval host neúprosně. "Před rokem jste použil služeb seznamovací kanceláře Kontakt. Neuspěl jste, protože fuchtle, kterou vám vybral počítač, byla opravdu otravná. Ale ono všechno zlé je k něčemu dobré, vážený pane. Padl jste do oka nám. Zrovna v době, kdy jsme u nás v ústavě dokončovali laboratorní zkoušky soustavy Syntamor. Slyšel jste o ní někdy?"

"Nevzpomínám si."

"Samozřejmě. Celá věc se zatím přísně tají. Jde o systém mikropočítačů, které mají umožnit seznámení chronicky nesmělým lidem. Testy v laboratoři dopadly skvěle a proto jsme se rozhodli přistoupit ke zkouškám v terénu. Pomocí vhodných dobrovolníků, které jsme si vytypovali v kartotéce zákazníků Kontakt. A proto jsem vlastně zde."

Podivný host si dopřál krátkou pauzu a pak svou oběť propíchl jehličkami analytického pohledu: "Pane Klásku, upřímně, jste nesmělý?"

"Já...no dovolte?!"

"Prosím vás! Kdybyste nebyl, už byste se mnou dávno vyrazil dveře."

"Taky že to udělám! A brzo!"

"Nesmysl," odfrkl si doktor Samčík a rozepnul si košili, jejímiž cípy se začal ovívat. "Neudělejte to a já vám hned řeknu proč: Jste zvědavý. Jako technicky založený muž zbožňujete tajemnou kabalou strojů. Chcete vědět, co je to Syntamor. Stejně, jako jste chtěl předtím vědět, co dokáže počítač Kontaktů."

Ozvalo se suché zapraskání. To pan Klásek přelomil v prstech krátké balzové prkénko, se kterým si pohrával a tou drobnou destrukcí se trochu uklidnil. Náhle přestal mít chuť udeřit.

"Dáte si kávu?" zeptal se odevzdaně.

"Děkuji. Raději něco ostřejšího, smím-li prosit."

Hostitel vzdychl, z příborníku vylovil bachratou sklínku nejisté čistoty a odlil do ní trochu starorežné.

"Vidím, že jsem se ve vás nemýlil," pochvaloval si doktor Samčík, prozkoumal sklenici ve snopu světla, jež protínal pokoj a pak zlehka upil.

"A teď se soustřeďte: Jistě se mnou budete souhlasit v tom, že ženský mozek je nejpomatenější vědomý útvar známé části Vesmíru."

"No snad je to trochu ostřeji řečeno, ale v podstatě..."

"Nemusíte se šanovat. Studoval jsem váš rozvodový spis. Mimo jiné. Ostatně, výzkumy docenta Bejčka z našeho ústavu, který se zabýval měřením informačního šumu v lidském mozku, hovoří jasně: ženské vědomí v plné akci má asi stejný stupeň uspořádanosti, jako nedávný hurikán Soňa, který zpustošil kamčatské pobřeží. Skvělé

Bejčkovy práce sice našly spoustu oponentů, hlavně jakousi doktorku Půvabnou z olomoucké university, která pomocí entropických šoků...ale promiňte, asi vás unavují. Nechal jsem se trochu unést."

Posel vědy s mohutným zafuněním vstal a šel se provětrat k pootevřenému oknu, které zíralo do zčernalých a vyprahlých staroměstských dvorků.

"Chtěl jsem původně říci," pokračoval, "že existuje jen jediný typ situace, kdy se žena, podobně jako muž, chová předvídatelným způsobem. Tou situací je stadium namlouvání. Tým profesora Semence, chlouba našeho institutu, provedl důkladný rozbor dvanácti set seznamovacích rozhovorů a zjistil, že v této fázi partnerských vztahů lze vysledovat překvapivě jednoduché stereotypy. Rozumíte mi?"

"Ale jistě!" zazářil pan Klásek. "Proč myslíte, že mě to vždycky tak otravovalo, lézt za ženskými? Právě proto, že to všechno je tak banální...Tak průhledné...Tak hloupoučké..."

"No, no," zpražil ho badatel. "Nelžete si do vlastní kapsy, člověče. Vy jste se docela obyčejně bál. Vy to prostě s ženami neumíte, v tom to vězí."

Doktor Samčík odstoupil od okna a důvěrně poplácal svého hostitele po rameni: "Ano, bezpochyby, jste moudrý muž, pane Klásku," řekl. "Víte, že člověčí namlouvání je v podstatě stejně triviální akt, jako třeba tokání tetřevů. Ale co je vám to platné? No povězte? S pomocí této vědomosti byste možná mohl dostat Nobelovu cenu, jak mimochodem doufá profesor Semence, ale docela určitě tak neulovíte ani jednu jedinou samičku!" Psycholog se teď dočista rozohnil a na uklidněnou si dolil ještě decinku alkoholu.

"Příteli, vy jste sám, protože jste moc hrdý," ztišil hřmění svého utěšeného basu. "Odmítáte se podřídit pravěkým zákonům říje. Jste kdesi mimo a čekáte na ženu, která si zamiluje vaše něžné nitro čirou telepatii. Nemám pravdu?"

"Proboha přestaňte!" vzkřikl pan Klásek, zraňovaný ve svých nejtajnějších zátočinách.

"Ani mě nenapadne," zavrčel vědec. "Příliš mi na vás záleží. Přišel jsem vás zachránit."

Ta slova zněla velebně jako trouby posledního soudu.

Doktor Samčík rozvážně přistoupil ke svému kufříku a se zjevnou úctou z něj vymal drobný černý předmět velikosti krabičky od zápalek.

"Tento přístroj je kybernetický namlouvací systém Syntamor. Triumf naší psychologické vědy. Nádherná mašinka, co?" zatvářil se vítězoslavně. "A ještě krásnější je, že je vyrobená výhradně z tuzemských součástek. Mikroprocesor 9988, řečový analyzátor a syntezátor MAS 1214, sada nejnovějších pamětí na bázi DNA - to vše pochází z rožnovské Tesly!"

Panu Kláskovi už asi to odpoledne nebylo souze-no, aby vyšel ze šoku.

"A nyní něco k funkci přístroje," řekl badatel a pro lepší soustředění do sebe obrátil zbytek lahve. "Dejme tomu, že si jeho majitel vyhlédl svou potenciální družku. Zapne hlavní vypínač Syntamoru a přiblíží se k vyvolené za účelem splnutí duší. Od tohoto okamžiku přístroj naslouchá všem reakcím partnerky. Pečlivě je analyzuje a na základě zásoby modelových situací, které jsou uloženy v jeho pamětech, doporučí svému majiteli prostřednictvím mikroslušátka nejvhodnější pokračování seznamovací konverzace. Rozuměno?"

"Je to na mě příliš abstraktní," řekl pan Klásek a z rozpaků si srkl kávové sedliny ze své dopolední várky. "Snad kdyby nějaký příklad..."

"Ale samozřejmě," zahlaholil doktor Samčík. "Poslyšte, už pár tisíc let je známo, že každá žena má přímo metafyzickou potřebu lichoťky. Zdá se, že se jedná o jeden z fundamentálních zákonů živé přírody. Skupinu doktora Chamowitza z bělehradské psychiatrické kliniky zaznamenala dokonce obrovské úspěchy v léčení rozvrácených žen neustálou palbou komplimentů... ale omluvte mě, to už zase odbočuji. Chtěl jsem říci, že náš Syntamor je přímo mistrem kvalitního lichocení. Ze zabarvení hlasu partnerky bezchybně odhadne, kdy je žádoucí s komplimentem vyrukovat a jak by měl znít.. Jasně?"

"Přibližně," váhal pan Klásek. Doktor Samčík natáhl ruku k policiče nad válemdou a zmocnil se docičky s krupavými tyčinkami. "Dovolíte?" zeptal se se zpětnou platností a vložil si svazek pochutin do úst.

"Syntamor," pokračoval hlasem, který byl ztlumen působením moučného výrobku, "spolehlivě rozezná duševní typ, k němuž vaše vyvolená patří, a podle toho se zachová. Slyší-li například temné monology o odcizení, frustraci a Freudově škole, určí intelektuálku a doporučí ideální způsob, jak ji láskyplně utvrdit v její jasnovidnosti. A věřte mi, stejně dobře si poradí s mamínou od plotny, činovnicí Spolku pro ochranu zvířat nebo sentimentální smyslnou vdovičkou. Věty, které budete na Syntamorovu radu pronášet, budou prostě právě těmi větami, které si dotyčné odjakživa přály slyšet. Není to nádherné?"

Psycholog přistříchl přístroj zcela rozleptanému hostiteli a okouzleně řekl: "Pohleďte na něj: Tělo nevábné, ale srdce Dona Juana. Až vaše družka zapře, odhodlána se do vás zamilovat, našeptá vám Syntamor sentence tak něžné, že sám zatrnete blahem. A jestliže dáma zpozorní, domnívající se, že zaslechla ve vašem hlase faleš, nezoufejte. Je to jen součást Syntamorovy rafinované strategie. Dostanete se z toho tak elegantně, že vás vavříny vítězství neminou."

Vyslanec psychických věd již nevydržel tlak vzrůstajícího nadšení a jal se kroužit místností. "Jak by řekl náš velký učitel, akademik Plzák blahé paměti, Syntamor je génius balící techniky. Vaše osobnost se pod jeho vedením stane neodolatelnou. Namíchej ve vás lahodný koktejl skromnosti i úččnosti, mužnosti i chlapectví...Ale dost už toho, říká se, že dobrá věc se chválí sama...Podívejte se raději na tohle."

Doktor Samčík se chvilku přehraboval ve svém kufříku a pak vytáhl jakýsi strojopisný traktát.

"Zde," řekl, "jsou protokoly prvních poloprovozních zkoušek systému Syntamor. Mohu vám říci, že již podle těchto výsledků je namlouvací účinnost našeho přístroje obrovská. Zatímco vybraní vrcholoví proutníci, kteří se pro náš výzkum dobrovolně nabídli jako srovnávací vzorek, potřebují na vzbuzení středně silné lásky partnerky pět až deset hodin konverzace, Syntamor v rukou obyčejného balíka zvládne totéž průměrně již za tři hodiny činnosti. Mám snad dodávat více?"

Badatel, zcela vyčerpán, ztěžka usedl.

V páně Kláskově nitru se odehrával lýtý boj. Neustávající chuť podrobit návštěvníka defenestraci se mísila s mohutnější zvědavostí a také...s nadějí. S nadějí, že skončí teskné dny s hlavolamy, křížovkami, kávou a stárnoucím albem vzpomínek. Že skončí chorovod nerozeznatelných týdnů, ze kterých ho vytrhávaly jen řídké návštěvy náhodných milenek, zanechávající po sobě jen zmuchlané prostěradlo a láhev od matného vína ze samoobsluhy...Vždyť teď by konečně mohl...ale ne, je to příliš krásná představa...Už rok ji den co den potkává v podnikové podatelně. Je krásná a je sama, až trne, a vždycky se na něj usměje, zatímco on vykotá jen pár trapných služebních banalit a pak homen přehá. A cožpak tuhle neřekla, počkejte, pane Klásku, kam vždycky tak pospícháte?

A pan Klásek už byl rozhodnut.

"Dobrá," řekl a snažil se, aby to znělo ledabyle. "Beru ten váš Syntamor. Na co přijde?"

"Ale prosím vás, to jsme si špatně rozuměli," nadskočil doktor Samčík. "Jsem přeci vědec a ne obchodní cestující. Podepíšete mně prostě tuhle smlouvu, kterou vám přístroj pronajímáme na zkušební dobu půl roku. Po jejím uplynutí vyhodnotíme výsledky pokusu a v případě, že některé z vašich seznámení skončí sňatkem, obdržíte od nás dokonce hodnotný věcný dar. Takže?" skončil vítězoslavně a dochroupal poslední tyčinku.

"Jsem pro každou špatnost. Ukažte ta lejstra," pravil pan Klásek a nasměle se usmál. Poprvé tu hodinu. Poprvé ten den.

x x x

I listopad byl toho roku nezvykle teplý.

Pan Klásek právě trávil již třetí hodinku s nejnovějším Rubikovým hlavolamem Hranatá koule a cosi si jemně pobrukoval, když se ozval zvoněk.

"Koho to sem čertí nesou?" zahartusil domácí pán a šel otevřít.

Za dveřmi stál doktor Samčík.

"Naše lhůta uplynula, pane Klásku," řekl příchozí hlasem Mefistofele a vhrnul se do předsíně. Pak se začal decentně, ale systematicky rozhlížet.

"Vida," podivil se a přivoněl k čerstvé kytici jiřin, jež stála na policiče u koupelových dveří. Dojatě

kýchl. "Hladíme," pokračoval a pohladil štůsek vyžehlených košil, který ležel na kraji zbrusu nového šicího stroje. "Fantastické," řekl. "Nepůjdeme dál?"

"Jen račte, pane doktore," pravil pan Klásek vlídně. Na dece s jeleny, která přikrývala do hladka zastlané lůžko, trůnila velká plyšová kočka a hned vedle ní něžně spočíval růžový polštář ve tvaru srdce. Stolek byl prostřen těžkým háčkováním ubrusem a uprostřed vydechoval černý pekáček líbeznou vůni domácí sekané.

"Mohu?" zeptal se doktor Samčík tiše a odlomil drobný kousek mleté lahůdky. Zeela okouzlen prozkoumal vlahým zrakem mastný odlesk hnědavé kůrčičky a vložil sousto do úst. "Skvělé," prohlásil a posadil se. "Syntamor zabral, vidíte?" řekl. "Já to věděl. Je úžasný. Kybernetika ve službách lidství..."

Nalil se vrchovatou sklenicí krušovickeho, jehož láhev spatřil na lednici a upil. "A teď vyprávějte," vybídl svého hostitele.

"Bylo to docela jednoduché," začal pan Klásek. "Pozval jsem ji do vinárny. Krásný večer a já...totiž vlastně Syntamor...prostě všechno bylo, jak jste říkal. Ona se skvěle bavila a já si připadal jako Casanova a pak jsem ji pozval do divadla. Třetí den jsme se zase vypravili na procházku do Stromovky. Jenže..."

"Jenže?"

"Jenže...pak mně došly baterie...Totiž samozřejmě jemu a ne mně. Poslyšte," vyčítal pan Klásek, "vy jste mi docela zapomněl říci, kde seženou náhradní články!"

"Ach, promiňte, to je mrzuté," omlouval se badatel. "Úplně jste mně zamlčel, že do toho vašeho dočista tuzemského přístroje se hodí jen rtuťové baterie firmy Mallory. Co já se jich jenom nasháněl! Celou Prahu jsem projezdil! Až pak jsem je přece jenom dostal. V prodejně pro nedoslýchavé. Na Karláku. Znáte to tam?"

"Myslím, že ano. No vidíte," oddechl si doktor

Samčík. "Chce to jen trochu pevné vůle." "Pevná vůle mně nebyla nic platná," vzdychl pan Klásek. "Ona...totiž neroztála. To léto jsem s ní prošel snad všechny pražské galerie - ona totiž moc ráda maluje - ale stále mě brala jen jako dobrého přítele. Zábavného společníka. Nic víc. Ne, já se nevzdal. Zatnul jsem zuby a taky Syntamor se div nezavřel. Každý týden jsem musel jezdit pro nové baterie..."

Pan Klásek odnesl vábíci pekáč z obzoru mlsného pohledu otlělého vědce a zasnul se: "A představte si, právě tam jsem ji potkal. Ano, právě tu paní, co prodávala u pultu s náhradními díly do naslouchadel a týden co týden se divila, k čemu vlastně potřebuju tolik těch drahých rtuťových článků. A tak jsme se seznámili..."

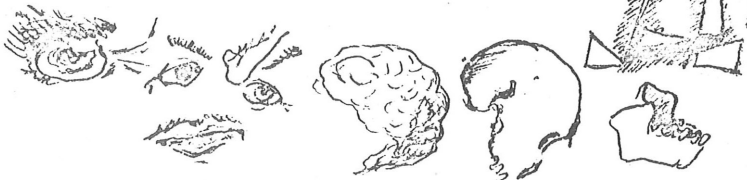
"Cože?" strnul doktor Samčík. "Je kouzelná," zavrkal domácí pán, nevnímaje hostův úlek. "Jen počkejte, jednou vám ji představím. Musíte k nám přijít na večeři. Ona...vaří opravdu božsky. Celá je božská...Když si jen pomyslím, že nebyť vás...totiž Syntamoru, nikdy bych ji nepoznali!"

Dušežpytec se marně snažil udělat si pořádek ve své cvičené myslí. Z rozpaků pozřel kyselou okurku, kterou hostitel zapomněl odnést spolu se sekanou a zamyšleně řekl: "Děkuji vám, příteli. Moc jste nám pomohl. Velmi poučný případ."

"Ale jděte," odpověděl šťastný pan Klásek. "To já vám děkuju. A teď, jestli dovolíte, vás vyprovodím. Nezlobíte se, že? Víte, ona už se musí každou chvilku vrátit a rád bych s ní byl sám."

Doktor Samčík byl na odchodu, když se pan Klásek plácl do čela: "No vidíte, jsme to sklerotici!" Z naleštěného sekretáře vyňal malou černou krabičku a předal ji svému hostu. "Tohleto si odnese. Myslím, že už je mně to k nepotřebě. A kdyby vám náhodou došly baterie, vzpomeňte si na mě. Jsem k službám."

JSEM ANALYTIK

Na svět mě přinesl v zobáku plán. Přesný, direktivní, nesmlouvavý. Sněhl se a položil uzlíček před mé rodiče. Tatínek, přesvědčiv se, že jsem skutečně kluk, souhlasně kývl a řekl: "Budeš se mít líp než my."

Jsem analytik. Žiji v subsystému zvaném Atlantida. Já, má žena a dvě děti. Ze všech subsystémů vytváří Atlantida ty nejlepší předpoklady pro šťastný život.

Tatínkovu rodinu navštěvoval plán, který měl tehdy za úkol zkoordinovat obyvatelstvo. Dokud plán řídil sousedy, tatínek to schvaloval, ale běda, když chtěl zasahovat do tatínkovy rodiny. Plán byl silný, ale tatínek věděl, jak ho otrávit. Začal se vypyávat na budoucnost. V tu ránu plán znejistěl a kroutil se jako had.

Má žena je analytička. Je celý den v práci a pleť si naše děti se sousedovic. Je jí 21 let, porodila dvě děti a ve 24 letech se stane docentkou v analytickém ústavu pro výchovu analytiků.

Pravidelně chodily k tatínkovi na kontrolu ukazatele. Ani je všechny neznal, bylo jich na tisíc. Přišly, posbíraly jakoby válejíci se po zemi informace, ve skutečností všek pečlivě podstrčené a naaranžované maminkou a odešly. Několika ukazatelů si tatínek hluboce vážil. S těmi pak sedával dlouho do noci. Maminka udělala chlebičky a tatínek se s ukazatelem ožral. Měli jsme velmi vysoké hodnoty ukazatele angažovanosti a známosti. Maminka měla nejraději ukazatel moudrosti a přirozenosti. Když k nám přišly, my děti jsme je tahaly za kabáty a střílely jsme po nich prskem. Maminka nás okřikovala a občas jsme dostaly i pár facek. Tatínek vždycky vykoul z dílny, s kým že to tam maminka tak dlouho rozpráví, a řekl: "Dobrý chlapi, ale kluka nám na školu nedostanou."

Pracuji v analytickém útvaru profesora analytika Švehly. Mám šest podřízených, jednoho spolupracovníka a nadřízeného profesora analytika Švehlu. Mých šest podřízených analyzuje mě. Já analyzuji svých šest podřízených a spolupracovníka Švarce. Můj spolupracovník Švarc analyzuje mě, sportku a troufne si i na profesoraanalytika Švehlu. Já profesoraanalytika neanalyzuji, protože čekám na byt. Nejšťastnější jsem, když analyzuji. Profesoraanalytik Švehla je nejšťastnější, když se neděje vůbec nic. Spolupracovník Švarc je nejšťastnější, když vyhraje ve sportce. Naši podřízení jsou šťastni, když my jsme nejšťastnější.

Otec pracoval v truhlářské dílně a při práci si pohvizdoval. Když byl v důchodu, pořád se ometal kolem dílny a dělal hrábě a násady na košťata, které nikdo nechtěl a které nebylo kam dávat.

Jsem analytik, manželka je analytička, profesor Švehla je analytik, spolupracovník Švarc je analytik, podřízení jsou analytici, přátelé jsou analytici, děti budou analytici. Máš soused není analytik. Krade a má se jak prase v žitě. Máme ho perfektně zanalyzovaného, ale krade dál.

Ústředí časopisu Vědecké prognózy uveřejnilo zprávu o blížící se katastrofě Atlantidy. Ředitel byl okamžitě odvolán.

Subsystém Atlantida vytvářel optimální podmínky pro život. Teď už je nevytváří, přestože máme k dispozici veškeré možné analýzy o Atlantidě. Všichni analytici si s tím marně lámou hlavu.

Atlantida se proanalyzovávala ke svému konci. O kus dál, v jiném subsystému, se narodil člověk.